

3/2005

KNIŽNÍ ZNACKA

SPOLEK SBĚRATELŮ A PŘÁTEL EXLIBRIS

EXLIBRIS DANY JANDOVÉ

Grafické práce Dany Jandové, vytvářené barevným linorytem, nás na výstavách Grafika roku již z dálky přitahují svojí nevšední kresbou, volbou barevných odstínů a promyšlenou kompozicí. Rovněž její exlibris, kterými obesílá přehlídku Žeň českého a slovenského exlibris, nás na první pohled upoutají, třebaže zde není z katalogu patrná jejich barevnost.

Dana Jandová se narodila 16. 3. 1930 v Praze. Studovala na Státní grafické škole v Praze u prof. K. Müllera a prof. P. Dillingera v letech 1945 až 1949 a na VŠUP v Praze u prof. A. Fišárka, kde absolvovala v roce 1954. Pracuje v ateliéru v Praze 6, Verdunská ul., kde své barevné linoryty a dřevorezy tiskne na starém knihařském lisu.

Po

Dana Jandová, X3/4, 2004 absolvování

VŠUP začínala jako malířka (zvláště krajiny z Orlických hor), ale brzy se věnovala téměř výhradně volné grafice. Dosažené výsledky - zejména rozměrné mnohobarevné linoryty - ukázala v roce 1971 na své první samostatné výstavě v pražské Galerii Vincence Kramáře. Když v roce 2002 realizovala soubornou expozici své grafiky (Mělník, Masarykův kulturní dům), ukázala zde také soubor exlibris.

V katalogu mělnické výstavy hodnotil její grafickou tvorbu dr. J. Slavík takto:

„Jedním ze základních rysů výtvarného vývoje Dany Jandové je tíhnutí k tvárné transformaci ostře viděných prvků či úseků skutečnosti. Objevuje si je s fantazií a smyslem pro poezii zvláštního i obyčejného. Nejen osobně odstíněný výtvarný projev, ale i užitá metoda „tvořit také tiskem“, s dobrodružstvím dotváření

grafické myšlenky až k tiskařskému lisu, dávají autorce možnost dovést své grafické „metamorfózy“ k plnému vyznění.

Velké úsilí vložila Dana Jandová do vynalézavosti a kultivování linorytových a dřevořezových technik. Věnuje se jim převážně, zejména tzv. redukčnímu tisku vícebarevných listů z jedné tiskové desky. K vlastnoruční tiskové realizaci přistupuje jako k nezastupitelné součásti tvůrčího procesu. Autorský tisk není pro ni pouhým reprodukčním postupem, převádějícím definitivní originál z desky do mechanicky rozmnožené podoby. S vytríbeným citem pro tiskové řemeslo navazuje na tvořivou zručnost a zkušenost řezu do grafického materiálu a dospívá ke specifickým výsledkům. Střídmé barevné ladění krásných tisků, které vycházejí z jejího ateliéru obvykle jen v malých nákladech, se střídá s výrazovým prostředky, jimiž dosahuje efektů téměř malířských. Vždy však jich je dosaženo postupy, které neopouštějí podstatu grafické techniky, tj. aby otisky zůstávaly vskutku shodné.

Ve svém zaujetí pro kultivování grafické techniky se D. Jandová věnovala se svým manželem (předčasně zesnulým malířem Václavem Hrbkem, někdejším spolužákem z VŠUP) také průzkumu tvůrčího využití serigrafie, používané spíše v oblasti reprodukčních prostředků. Dosažené výsledky jí přinesly zahraniční ocenění v italské exlibristické soutěži v Cortoně a v soutěži Centenario di Pinocchio v Pescii. Belgický časopis Graphia reprodukoval čtveřici jejích půvabných serigrafí *Hommage à Rabelais*, které volně a nápaditě parafrázuji pitoreskní renesanční ilustrace slavného Rabelaisova románu *Gargantua a Pantagruel*.“

Pochopit obsah obrázků na exlibris není pro nezasvěceného pozorovatele jednoduché. Necháme raději hovořit autorku.

„Reprodukována exlibris jsou volně zpracovanými variantami větších grafických listů. Nemají žádný zašifrovaný obsah. Zajímala mne jenom barevnost a zakomponování písma do obrázku. Všechna vznikla v roce 2004.“

Tato exlibris vytvořená technikou vícebarevného linorytu jsou dokonalým uměleckým ztvárněním myšlenek autorky Dany Jandové a vyjádřením jejího přátelského vztahu k lidem, pro které tato krásná exlibris vznikla.

Jan Langhammer

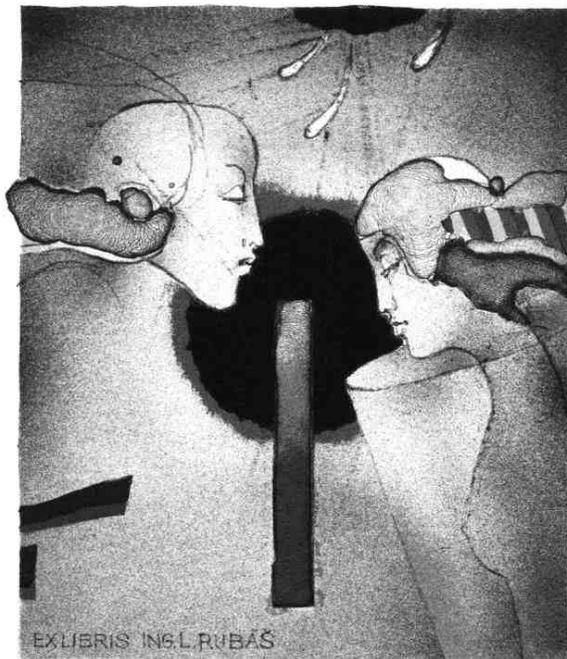
OHLÉDNUTÍ VLADIMÍRA SUCHÁNKA

Moře bylo divoké, písek vířil v příboji a bílá pěna zářila ve svitu bledého měsíce. Pojednou se z pěny vynořila krásná bílá nahá žena dokonalých tvarů, na rtech záhadný úsměv a vystoupila z temné vody. Zrodila se Venuše, líbezná a záhadná, stala se bohyní krásy a lásky, stálou inspirací básníků, malířů a sochařů, stala se věčnou ženou.

Není divu, že inspirovala také malíře a grafika Vladimíra Suchánka a že v jeho rozsáhlém díle najdeme vysněnou tajemnou ženu, která se zjevuje v mnoha podobách i v současné grafické tvorbě. Abychom ale pochopili posloupnost jeho díla, musíme se vrátit do šedesátých let, kde je nutno hledat kořeny budoucího vývoje Suchánkovy tvorby. Rozporuplná doba, v níž je bouřlivě oslavován socialistický realismus a

zatracováno vše, co se vymyká schváleným normám. Přesto umělci hledají moderní výrazové formy a akademický malíř Vladimír Suchánek patří k těm umělcům, kteří i přes veškeré snahy nadřazených institucí prosazují svůj názor a navazují trvalý kontakt s kulturní Evropou.

Důkazem toho je dnešní výstava s názvem **Ohlédnutí**, na níž jsou dnes poprvé veřejně vystavené koláže z let 1962-1964. Vedle pětaticeti koláží ovlivněných surrealismem i černým humorem se budeme určitě obdivovat abstraktně laděným monotypům i grafickým listům z té doby, které snesou srovnání s tvorbou předních osobností informelu, ovlivňujících kladně celou mladou generaci. Zvláštní kapitolou jsou také Suchánkovy kresby inspirované divadlem Semafor, které bavilo dvě generace spřízněných duší. Jsou to kresby citlivé, jednoduché a přesné, zachycují s určitou nadsázkou život kolem nás. Prozrazují umělcův pozorovací talent, schopnost vnímat člověka a transformovat své invence na plochu papíru. Kresby z let 1967-1970 můžeme konfrontovat s kresbami, které vznikly o pětadvacet let později a znovu potvrzují Suchánkův nevšední talent.

Vladimír Suchánek, *LI*, 1997

Ale vraťme se k současnosti: Vladimír Suchánek opustil prostor abstraktních iluzí, neboť neuspokojoval jeho naturel a začal si postupně vytvářet svět, ve kterém osobitá poezie doprovázená tajemstvím a podmanivou snovou náladou hrají prim. Pro realizaci svých imaginárních myšlenek zvolil techniku barevné litografie, kterou mistrně ovládá a již obohatil o nové prvky do té doby neznámé nebo nepoužívané.

Litografický kámen! Zrodil se stejně jako tajemná Venuše v hlubinách moře před miliony let. Jemný, pevný a vybroušený od tiskaře je připravený pro práci umělce. A pak už se na jeho světle žluté ploše objeví kresba, která se postupně přidáváním jednotlivých barev mění na grafický list. Divák následně může obdivovat tisky, do nichž autor zašifroval své myšlenky nebo přenesl onu věčnou ženu. Opona se otevírá a na scénu vstupuje maskovaný harlekýn, aby byl vzápětí vystřídán ženou uvězněnou v šedou samotu. Jiná zadumaná žena se uzavřela do své melancholie a všudypřítomné oko sleduje naši zvědavost. Franz Kafka je věčným pražským chodcem hledajícím tajemství lidských duší. A znovu žena, tentokrát se psem, secesní a tajemná, odhalená prsa připomínají Bettinu před básníkem Goethem. Každý grafický list je malým světem, do kterého stojí za to nahlédnout a pokusit se odhalit umělcův záměr, rozluštit sdělení, které divákovi nabízí.

Připomeňme, že Vladimír Suchánek studoval na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy v letech 1952-1954 u prof. Cyrila Boudy, prof. Karla Lidického a prof. Martina Salcmana a na Akademii výtvarných umění v Praze, kde svá studia dokončil v ateliéru prof. Vladimíra Silovského v grafické speciálce v letech 1954-1960. Tady získal zkušenosti, tady si osvojil základy grafických technik a rozhodl se pro cestu, která znamenala pro jeho tvorbu světový úspěch. Desítky samostatných výstav, šestadvacet významných cen, ke kterým v roce 2003 přibyla zlatá medaile z Pekingu, knižní ilustrace, bohatá známková tvorba a přes tři sta knižních značek – exlibris - pro české i zahraniční sběratele. Taková je úspěšná cesta, na niž se vydal. Připomeňme si ještě členství v prestižním Sdružení českých umělců grafiků Hollar, jehož je od roku 1995 iniciativním předsedou, připojme členství v Evropské akademii věd a umění se sídlem ve Vídni, do které byl jmenován v roce 1997 a můžeme si postupně utvořit představu o člověku – umělci, který nám dnes nabízí výběr z celoživotní tvorby. Otevřel přísně střežené šuplíky, z nichž vybral dlouho odpočívající kresby, koláže i monotypy, a dovoluje nám prostřednictvím své tvorby nahlédnout i do intimního zázemí své duše.

Náchod 24. 6. 2005, úvodní slovo (redakčně upraveno)

Karel Žižkovský

IN MEMORIAM MALÍŘ JOSEF JÍRA

Napsat něco o přátelství s Josefem Jírou není snadné. Nebyl jsem důvěrný přítel, náš vztah byl sporadický a do té míry osobní, že asi nezaujme širší společenství. Z mé strany šlo o upřímný obdiv, z jeho strany o laskavé glosy k mé práci.

Začalo to koncem roku 1986, kdy jsem si dodal odvalu a poslal mu svoji novoročenku. Odpověděl mi litografií: „Nevím kdo jste, ale PF je hezké ...“. V únoru příštího roku jsem dostal pozvání do ateliéru v Panské ulici v Praze: „Přeji Vám vše dobré, a až bude po tom hnusným mrdníku kolem sjezdu svazu a smradu kolem svazové elity a fondového plebejce – což pokládám za nemravnost, a proto se tím zaobírám – až bude pokoj a zas bude člověk v ateliéru jako malíř, tj. v dubnu snad, zastavte se (vždy ve středu dopoledne, spíše je to den otevřených dveří) ...“

Z té návštěvy si pamatuji na slavný obraz „Masna“ (dokončený 1988) a na Josefovy bolavé ruce, od dřevěných „dveřních“ reliéfů, které v té

Jaroslav Dajč, C4, 2005

době tvořil.

Na dokreslení tehdejší atmosféry malá vzpomínka: Když jsem procházel Prahou, v mostecké pekárně stála fronta lidí na domácí pečivo. Muž o berli se vztekal: „Jak to, že nemáte vánočky? Gorbačova na vás!“ A stařenka si pobrukuje: „Ten Gorbačov je fešák. A chytřej.“

V průběhu let jsme si vyměnili přání k některým výročím, PF, pozvánky na výstavy.

Od Jírova tehdejšího tajemníka jsem dostal předběžné pozvání, abych se zúčastnil společné výstavy – tuším, že to mělo být v Českých Budějovicích. Už nevím, proč z toho sešlo. Nejspíš jsem si netroufal.

„Vážený a milý příteli, díky za kresbu a pozdrav, všechny (kresby) mě vždy zaujaly, rád bych Vás i viděl.“ (1995)

Potom přišlo pozvání na moji výstavu v Boučkově statku na Malé Skále: „Dík za pěkný přání, moh by sis tady za rok udělat výstavu – dej vědět – Jíra.“ (1996).

Výstava proběhla v srpnu 1997. Přišel Vladimír Komárek, úvodní slovo měl ing. Jiří Soukup, recitovala Hana Kofránková Genius loci udělal své. Byla to moje nejhezčí výstava. Josef Jíra byl v době zahájení na cestách, sešli jsme se na derniéře. Jako vždy byl k mé maličkosti velmi laskavý.

Běžela další léta. Vždycky jsem se těšil, když z Malé Skály přišla kartička s jednou nebo dvěma větami, které dávaly vědět, povzbuzovaly, pohladily. Teď přišla zpráva nejsmutnější. Našel jsem kus plechu, abych vyryl poděkování. Tentokrát poslední.

Jaroslav Dajč, červenec 2005

Jeden z nejvýznamnějších českých malířů a grafiků Josef Jíra zemřel ve středu 15. 6. 2005 po dlouhé nemoci ve věku 75 let.

Narodil se 11. 10. 1929 v Turnově. Téměř celý svůj život prožil na Malé Skále, kterou nesmírně miloval. Zasloužil se zde o opravu Boučkova statku a zřízení galerie v této budově (1992). V roce 1995 otvírá obnovenou zámeckou kapli sv. Vavřince na Malé Skále, do které namaloval 14 zastavení křížové cesty. V roce 2000 rozšířil galerii u Boučků a vyřezal maloskalský betlem s figurami v nadživotní velikosti, který je zpřístupněn vždy v sobotu před první adventní nedělí. Minulý rok přijel na slavnostní otevření rovněž prezident Václav Klaus a Josef Jíra, který sem byl dopraven již na invalidním vozíku z pražské nemocnice.

Prezident Václav Klaus patřil k přátelům Josefa Jíry a často navštěvoval jeho vernisáže.

Dalšími jeho přáteli byli malíři Jan Bauch, Vladimír Komárek a Jaroslav Klápště,

spisovatel Bohumil Hrabal, kterému v roce 1982 ilustroval knihu *Městečko u vody*, herci Jiřina Bohdalová, Josef Kemr a Josef Vinklář a historik umění prof. František Dvořák, který mu zahajoval řadu výstav.

Malířskému a grafickému dílu Josefa Jíry jsou věnovány dvě monografie (1992, 2004). Své vzpomínky a umělecké názory uveřejnil v knize *Deníky malíře srdcem a k obnově kaple sv. Vavřince* vyšla kniha *Křížová cesta*.

Josef Jíra, S, 1988

Tvorbě exlibris se věnoval zřídka. Tvořil je pouze pro své přátele. Je známo osm následujících exlibris:

1. List ze souboru VH (Václav Havel). Sv. Václav a čsl. vlajka. B. 1. C4, 146:213. 1991.
2. JK (Jaroslav Klápště). Dívka s „kočičkami“ a beránek. B. 1. S, 95:60. 1988.
3. PK (Petr Kábrt). Váza s tulipány a beránek. B. 1. C4, 68:50. 1997.
4. VK (Vladimír Komárek). Dvě ruce, váza a beránek. B. 1. S, 95:60. 1988.
5. VM (Vladimír Mikule). Dívka s růží a kaplička. B. 1. C4, 70:50. 1997.
6. PN (P. Novotný). Hlava a ruka na knize. B. 1. C4, 99:66. 1975.
7. VP (Věra Pařízková). Loučení sedláka s koněm. C4, 80:99. 1979.
8. TA (Anna Třmínková). Dívčí hlava a ruka s růží. C4, 79:66. 1973.

Pokud se týká novoročenek, tak jejich soupis se bude dělat velmi těžko. Často posílal jako novoročenky pohlednicové litografie, kde na druhou stranu napsal PF Josef Jíra a někdy něco připsal. Pro rok 1989 rozesílal pohlednicové litografie, kde na druhé straně bylo vytištěno PF 1988 a Erben – Kytice. Výjimečně posílal suché jehly, např. pro rok 1994. Někdy používal jako novoročenku pohlednici s reprodukcí svého obrazu nebo v posledních letech pohlednici s jeho typickým černým okem. Mimo podpisu většinou ještě něco na novoročenku přikreslil. Pro rok 1992 posílali Jírovi litografii s náměrem Ikara manželé Morávkovi a pro rok 1998 posílal novoročenku s reprodukcí Jírovy suché jehly prezident Václav Klaus.

Vladimír Mikule

KAREL JAROSLAV OBRÁTIL

Knihovna Národního muzea, Oddělení knižní kultury zve všechny zájemce k návštěvě výstavy s názvem **„Ohrožujete mravní výchovu mládeže“ (Sbírky Karla Jaroslava Obrátla ve fondech Knihovny NM)**, která bude otevřena od **28.**

září 2005 do února 2006 v hlavní budově Národního muzea v Kabinetu knižní kultury.

*Karikatura K. J. Obrátla,
autor Pavel František Malý, 1942*

Sbírky Karla Jaroslava Obrátla (1866 – 1945), učitele, sběratele a bibliofila, jsou dnes z větší části součástí fondů Knihovny Národního muzea. Jeho soubor téměř 25 000 exlibris tvoří základ sbírky knižních značek v Oddělení knižní kultury. Jeho knihovna, kterou ještě za svého života prodal Národnímu muzeu, čítala před nacistickým rabováním přes 12 000 svazků. Do dnešního dne se v Knihovně NM zachovalo na 7000 knih. Velice hodnotná je také sbírka několika stovek reklamních, politických a nakladatelských plakátů.

Karel Jaroslav Obrátil byl také jedním z prvních sběratelů, kteří se cíleně věnovali sběru erotik. Na tuto oblast lidského života K. J. Obrátil nahlížel vědecky a své sběratelské úsilí završil vydáním Kryptadií, příspěvků ke studiu pohlavního života našeho lidu. Z jeho obdivovaných, záviděných i nenáviděných sbírek erotického materiálu se v Knihovně NM dochovalo na 700 exlibris a přes 200 knih, které byly v 70. letech vyčleněny jako libri prohibiti.

Výstava provede návštěvníky ve zkratce obsáhlými, neobvyklými a zajímavými sbírkami. K vidění budou ukázky mravnostní a erotické literatury, exlibris, návrhy exlibris i tisky na textilu, reprodukce „kabinetek“ ze skleněných negativů a archivní materiály.

Výstava bude také připomínkou 60. výročí úmrtí tohoto známého prvorepublikového sběratele.

Martina Kvapilová

JAROMÍR OBRÁTIL

Na letošní rok připadají rovněž výročí Jaromíra Obrátla, synovce Karla Jaroslava Obrátla, který se narodil 10. 10. 1905 v Kostelci u Holešova jako jeden ze šesti dětí v rodině řídicího učitele. Vystudoval reálné gymnázium a obchodní akademii v Olomouci. Krátce pracoval v Ostravě a později se přestěhoval do Prahy. V padesátých letech byl přinucen přejít z obchodu se dřevem do výroby. Musel těžce pracovat v rudném průzkumu jako dělník. Od roku 1960 pracoval jako montér vzduchotechnického zařízení. Do důchodu odešel v roce 1965. Zemřel 26. 6. 1970.

Jaromír Obrátil se začal o krásné knihy a exlibris zajímat na popud svého strýce K. J. Obrátla. Byl obdivovatelem Karla Svobinského. Vydal Soupis

bezručovských exlibris jako soukromý tisk (Praha 1940, 50 číslovaných výtisků s vinětou Petra Tučného a grafickou úpravou Aloise Chvály).

Vlastnil několik exlibris na své jméno, např. lept Pavla Šimona Horníci (1942), zinkografii Cyrila Boudy Dlouhý, Široký a Bystrozraký (1949) a mědirytinu Jiřího A. Švengsbíra Pražský hrad ze 14. století (1950). Na bezručovské téma pro něho vytvořili exlibris: J. Beran (1940), A. Burka (1936), A. Doležal (1937), P. F. Malý (1947) a J. A. Švengsbír (1946). Byl dlouholetým členem SSPE a redaktorem Knižní značky (1946 až 1950).

Jan Langhammer

MIROSLAV KUDRNA JUBILUJE

Kdo se chce dovědět podstatné údaje o životě a díle čerstvého sedmdesátníka PhDr. Miroslava Kudrny, zajisté si otevře VI.díl Slovníku českých a slovenských výtvarných umělců (Chagall, Ostrava 2001) na str. 423, kde najde jeho stručný životopis, seznámí se s výběrem z jeho publikační činnosti a přečte si něco názvů monotematických studií a katalogů, včetně literatury. Komu však jen takové obecné poučení nestačí, tomu vřele doporučuji sličnou, bibliofilsky upravenou knížečku (o tomto bibelotu se totiž nedá hovořit jinak než v superlativech), která vyšla letos v lednu k autorovým sedmdesátinám (Miroslav Kudrna, Práce z let 1959 – 2004 aneb Jeho běh životem. Groš, Praha 9, 2005, 200 signovaných výtisků s kresbami a grafickou přílohou Miroslava Kudrny).

V deseti nestejně velkých oddílech mapuje chronologicky rok po roku celou umělecko-historickou tvorbu jubilanta, takže skutečně žasneme nad tím, co - a to často i z dosti vzdálených oborů - zvládl v jednom jediném roce.

Faktografickou posloupnost soupisů přerušují jen krátké vložené citace jednak z tvorby vlastní, jednak jeho kolegů a přátel o něm. Dílko je velice střízlivě proloženo reprodukcemi autorových kreseb a dřevorytů, jak ani jinak u absolventa výtvarné školy být nemůže. I my, kteří jsme s ním po léta spojeni nejrůznějšími pouty a známe jeho neobyčejnou tvůrčí potenci, vyplývající z hluboké teoretické, filosofické i výtvarně-umělecké erudice, se musíme cítit zaskočení při pouhé četbě tohoto seznamu. - Že toho Mirek tolik promyslel, nařečnil, formuloval a napsal? Skutečně, zdá se to být až neuvěřitelné.

Jedno jedině však tato knížka nezaznamenává a ani nemůže zachytit: Kudrnovy lidské a občanské postoje po celá dlouhá léta jeho činnosti na ministerstvu kultury, kdy se každodenně vydával na tenký led boje s ideologickými zábranami a předsudky, kdy trpělivě znovu a znovu vysvětloval rozpor a priori daného a shora

požadovaného, s cítěním, tvorbou a tužbami výtvarných umělců i teoretiků. Jen ten, kdo tehdy byl v určitých obdobích s dr. Kudrnou takřka v denním styku, ví, co Mirkova nejrůznější činnost, neokázalá a mnohými jen tušená, znamenala pro vytváření onoho bytí malého a omezeného, ale přece jen svobodného prostoru.

Mimo to je naší široké kulturní veřejnosti stále skryta velká část Kudrnova „úřednického“ života, tj. jeho podíl na vybudování a rozvoji dnes tak všem samozřejmé sítě regionálních galerií v Čechách a na Moravě a zprvu také na Slovensku, které se od hubených počátků na konci padesátých let rozvinuly do dnešní podoby a staly se ohniskem odborné, tvůrčí a výchovné práce.

Možná se vám bude zdát, že zde nevzpomínám dr. Kudrnu jako teoretika, organizátora a popularizátora knižní značky. Přiblížení jeho činnosti na poli exlibris jsem věnoval poměrně nedávno samostatný článek (KZ 1/2002, str. 12-13); dnes jsem proto jako pamětník poukázal i na další, společensky významné aspekty jeho života.

Ostatně proč zase znovu něco hodnotit, když se stále intenzivně věnuje naší lásce? Vždyť je Mirkovi teprve sedmdesát let!

Dr. Vratislav Janda

KAREL ŠAFÁŘ NA PRESTIŽNÍM MÍSTĚ

Akademický malíř Karel Šafář vystavoval ve Vzdělávacím a kulturním centru Židovského muzea v Praze. Výstavu zahájil 12. května 2005, za účasti mnoha hostů, dr. Miloš Pojar. K příjemné atmosféře vernisáže přispěly židovské klezmerové písně v podání skupiny Trombenik.

Karel Šafář, C3+C4, 1996

Tematika vystavených obrazů a grafik odpovídala místu výstavy, tj. historické Praze a Židovstvu. Setkali jsme se zde se židovským mudrcem a rabínem, připomněli jsme si působení spisovatele Franze Kafky v Praze a hluboce na nás zapůsobila středověká gotická pražská architektura zobrazená typickým rukopisem autora.

Bylo zajímavé srovnávat autorovu malířskou tvorbu s jeho tvorbou grafickou. Obrazy i grafika se vyznačují často výraznou barevností, která podtrhuje magické působení nezaměnitelné autorovy kresby. Sběratelsky důvěrně známá grafická tvorba nám znovu připomněla, kolik poezie, tajemství a věčných lidských otázek v sobě skrývá.

Celkem zde bylo vystaveno na dvacet obrazů a čtyřicet grafik. Výstava byla ukončena 30. června 2005.

Ing. Ivan Boháč

VÝSTAVA ZE SBÍRKY ING. LUŽKA RUBÁŠE

Ing. Luděk Rubáš s vnučkou Terezkou

byla dne 15.6.2005 otevřena v prostorách firmy 1.VNK daňová, s. r. o. (Dobročovická 4, Praha 10) u příležitosti jeho životního jubilea – 80. narozenin.

Pečlivě připravený výběr autorů, (mj. C. Bouda, K. Beneš, H. Čáповá, K. Demel, E. Hašková, L. Jiřincová, O. Kulhánek a J. Pileček), dal vzniknout výstavě, která nejen velmi zdařile prezentuje sběratelské zaujetí znalce grafiky, ale sama o sobě je velmi zdařilým přehledem grafické práce naší doby.

Na tuto výstavu v polovině srpna navázala expozice 19 kreseb našich předních výtvarníků (G. Alexandrov, A. Antonová, K. Beneš, J. Bouda, H. Čáповá, J. Dajč, K. Demel, E. Hašková, M. Houra, J. Kavan, M. Manojlín, Z. Mézl, P. Ptáček, M. Richterová, K. Ryvolová, V. Sobota, H. Storchová a V. Suchánek), které oslavenec obdržel jako dar výtvarníků k jeho životnímu jubileu.

Od konce září je plánována ve stejných prostorách výstava K. Šafáře. Návštěvu je možné předem dohodnout na tel.č. 274 782 152.

Zdeněk Němec

JAROSLAV ŠVÁB: TÁBORSKÉ STARÉ MĚSTO

V květnu příštího roku vzpomeneme stého výročí narození skromného, ušlechtilého

člověka a vynikajícího umělce pana Jaroslava Švába. Prof. Jaroslav Šváb, malíř, grafik, výtvarník užitého umění a pedagog, čestný předseda Sdružení českých umělců grafiků Hollar a čestný člen SSPE, se zabýval volnou, knižní a užitou grafikou, od ilustrací přes knižní obálky, exlibris, poštovní známky až po plakáty pro.